

Часом, буває, на чужині
Мені присняться гори сині,
Ліси зелені, ниви срібні,
І люди щирі, непохлібні,
Прихильні серцем і свої —
Присняться іноді мені.

Іду я полем. Мерехтить
Від сонця воздух. Аж горить
Мак межи збіжжям. Жито спіє,
Пшениця злегка половіє
І хилить колос до землі,
Неначе клониться мені.

Немов говорить: «Тіштесь, люди!
Ось незабаром жниво буде,
Гаряче жниво, час заплати.
Остріть серпи! Пора почати!
Хто сів — той буде збирав...
А ти ж, небоже, де бував?»

Де я бував?
Ох, не питайте!
І не питайте, і не лайте...
Дивіться, сивіє волосся.
І не в добрі мені жилося
В чужім краю.
Кождіське слово,
Що поміж нами гомоніло,
І кожду гадку, кожде діло
Я чув і пережив наново
У самоті.
Я тішивсь з вами,
Я плакав серцем, не очами
Над вашим горем.
Я тремтів,
Коли почув, що месть і гнів
Несеться бурею над вами.

Я очі закривав руками,
Питаючися сам себе:
Хто і коли їх проведе
На праву путь?..
Як раз оден
Я вас забув — «нехай забвен
Буду вовік!»
І най будуть
Слова мої забуті вами...

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «На чужині»](#);

.